

5. Pismo moje žene.

Pišem v mraku, v uri pozni . . . Ta dan so naših dva zaklali . . .
Črni, mrki so ardit; „Ho, Gian in Pierro — to sta lovca!
vreščé ko psi; obrazi grozni Da bodo schiavi nas poznali
deco učé nam govoriti. vsi, od Idrije do Bovca“ . . .

Vrešči, bahač! Pijan je zmage.
Dekle beži mu pod drevesi . . .
Pišem pismo — kolnem vrage:
ob ognju plešejo ko besi . . .

Mira.

Verz.

Ni en pogled iz milostnih oči
za kratek hip me še osrečil ni . . .
Nemiren sem, ko voda, ki šumi;
razbit ko slap, ki v brezdno se prši
in sam si šteje kaplje bolečine,
ki padajo vse dni, vse dni . . .

Pismo.

Tisoč tajnih govoric
z menoj, s teboj,
je vzbudil majski klic
z menoj, s teboj —
in česar ti srcé
povedati ne sme,
naj ti vse dni
te črke zamolčé . . .

Prebujenje.

Molčé sta dan in noč prešla
v objemu mojih, tvojih rok,
ko kamen težkih; iz srcá
je vstala misel, kakor Bog
tak daljna — težka, ko oči,
zalite v solzah žalosti.

In pollej — ko da ni biló
nikdar teh težkih, čudnih sanj,
roke visé, oči se zró . . .
In brez trpljenja vpraševanj
obsodil me je zadnji tvoj
poljub, ko dih: — ne smem s teboj . . .

France Bevk.